

VASTAUS TOVEREILLE KOLHOOSILAISILLE

Sanomalehdistä tiedetään, että Stalinin kirjoitus „Menestys panee pään pyörälle“* ja Keskuskomitean tunnettu päätös „Taistelusta puoluelinjan vääristelyjä vastaan kolhoosiliikkeessä“³⁴ ovat aiheuttaneet vilkasta vastakaikua kolhoosiliikkeen käytännönmiesten riveissä. Tämän yhteydessä olen viime aikoina saanut tovereilta kolhoosilaisilta monia kirjeitä, joissa vaaditaan vastausta kirjeissä tehtyihin kysymyksiin. Velvollisuuteni olisi ollut vastata kirjeisiin yksityistä kirjeenvaihtotietä. Mutta se osoittautui mahdottomaksi, sillä yli puolet kirjeistä saatiin ilman kirjoittajien osoitetta (olivat unohtaneet lähettää osoitteensa). Kirjeissä kosketelluilla kysymyksillä on kuitenkin valtava poliittinen merkitys kaikille tovereillemme. Sitä paitsi on ymmärrettävää, että en ole voinut jättää vastausta vaille niitäkään tovereita, jotka ovat unohtaneet lähettää osoitteensa. Tämän johdosta on minun pakko vastata toverien kolhoosilaisten kirjeisiin julkisesti, s.o. sanomalehdistössä, ottaen kirjeistä kaikki asian kannalta tarpeelliset kysymyk-

* Kts. tämä osa, s. 206—215. *Toim.*

set. Olen ryhtynyt tähän tehtävään sitäkin mieluummin, kun siitä oli Keskuskomitean suoranainen päätös.

Ensimmäinen kysymys. Missä on talonpoikaiskysymyksessä tehtyjen virheiden juuri?

Vastaus. Väärässä suhtautumisessa keskitalonpoikaan. Väkivallan sallimisessa taloudellisten suhteiden alalla keskitalonpoikaan. Sen seikan unohtamisessa, että taloudellinen liittoyhteys keskitalonpoikaiston joukkojen kanssa ei saa rakentua väkivaltaisten toimenpiteiden pohjalle, vaan sopimuksen pohjalle keskitalonpojan kanssa, liiton pohjalle keskitalonpojan kanssa. Sen seikan unohtamisessa, että kolhoosiliikkeen perustana tällä hetkellä on työväenluokan ja maalaisköyhälistön liitto keskitalonpojan kanssa kapitalismia vastaan yleensä ja kulakistoa vastaan erikokoisesti.

Niin kauan kun hyökkäystä kulakistoa vastaan käytiin yhteisrintamassa keskitalonpojan kanssa, kävi kaikki hyvin. Mutta kun jotkut tovereistamme menestysten huumaamina alkoivat huomaamatta luisua hyökkäyksestä kulakkia vastaan taisteluun keskitalonpoikaa vastaan, kun he tavoitellessaan korkeata kollektivisointiprosenttia alkoivat käyttää väkivaltaa keskitalonpoikaa kohtaan, riistäen häneltä äänioikeuden, pakkoluovuttaen hänen „kulakkiomaisuutensa“, — alkoi hyökkäys mennä vinoon, yhteisrintama keskitalonpojan kanssa alkoi rakoilla ja kulakki sai tietysti mahdollisuuden yrittää jälleen päästä jaloilleen.

Oli unohdettu, että väkivalta, joka on välttämätön ja hyödyllinen taistelussa luokkavihollisiamme vastaan, on sallimatonta ja turmiollista keskitalonpojan suhteen, joka on liittolaisemme.

Oli unohdettu, että ratsuväkiryngököt, jotka ovat välttämättömiä ja hyödyllisiä sotilasluontoisten tehtävien ratkaisemisessa, ovat sopimattomia ja turmiollisia kolhoosirakennustyön tehtäviä ratkaistaessa, varsinkin kun tätä rakennustyötä järjestetään liitossa keskitalonpojan kanssa.

Siinä on talonpoikauskysymyksessä tehtyjen virheiden juuri.

Lenin sanoo taloudellisista suhteista keskitalonpojan kanssa:

„Eniten meidän täytyy nojautua siihen totuuteen, että väkivaltamenetelmillä ei tässä asian oleelliselta kannalta voida saavuttaa mitään. Tässä on taloudellinen tehtävä aivan toisin. Tässä ei ole sitä huippukerrosta, joka voidaan pyyhkäistä pois jättäen jällelle koko perustuksen, koko rakennuksen. Sitä huippukerrosta, jona kaupungissa ovat olleet kapitalistit, ei tässä ole. Väkivallan käyttäminen tässä merkitsee koko asian turmelemista... Ei ole mitään typerämpää kuin ajatuskin väkivallasta keskitalonpojan taloudellisten suhteiden alalla“ (XXIV osa, s. 168).

Edelleen:

„Väkivalta keskitalonpoikaistoon nähden on mitä vahingollisinta. Tämä kerros on monilukuinen, monimiljoonainen. Euroopassakaan, jossa se ei missään saavuta sellaista voimaa ja missä tekniikka ja kulttuuri, kaupunkielämä, rautatiet ovat jättiläismäisesti kehittyneet, missä tämä olisi kaikkein helpoimmin ajateltavissa, — ei kukaan, ei ainoakaan kaikkein vallankumouksellisimmistakaan sosialisteista ole ehdottanut väkivaltatoimenpiteitä keskitalonpoikaiston suhteen“ (XXIV osa, s. 167).

Lienee selvä.

Toinen kysymys. Mitkä ovat päävirheet kolhoosiliikkeessä?

Vastaus. Näitä virheitä on ainakin kolme.

1) On rikottu leniniläistä vapaaehtoisuusperiaatetta kolhooseja perustettaessa. On rikottu puolueen perusohjeita ja maatalousarttelin mallisääntöjä kolhoosirakennustyön vapaaehtoisuuteen nähden.

Leninismi opettaa, että talonpojat on siirrettävä kollektiivisen talouden raiteille vapaaehtoisuuden tietä, saamalla heidät vakuuttuneiksi yhteisen, kollektiivisen talouden paremmuudesta yksilötalouteen verrattuna. Leninismi opettaa, että talonpojat voidaan saada vakuuttuneiksi kollektiivisen talouden paremmuudesta vain siinä tapauksessa, että heille näytetään ja todistetaan teossa, kokemuksen perusteella, että kolhoosi on parempi kuin yksilöllinen talous, että se on edullisempi kuin yksilöllinen talous, että kolhoosi tarjoaa talonpojalle, köyhälle ja keskivarakkaalle, pois pääsyn puutteesta ja kurjuudesta. Leninismi opettaa, että ilman näitä ehtoja kolhoosit eivät voi olla lujia. Leninismi opettaa, että jokainen yritys tyrkyttää väkisin kollektiivista taloutta, jokainen yritys perustaa kolhooseja pakoitusta käyttäen voi tuottaa vain kielteisiä tuloksia ja että siten talonpoika saadaan vain vieromaan kolhoosiliikettä.

Ja todellakin, niin kauan kuin tuota perussääntöä noudatettiin, kolhoosiliike saavutti menestyksen toisensa jälkeen. Mutta jotkut tovereistamme alkoivat menestyksistä huumantuneina hyljeksiä tätä sääntöä, alkoivat pitää liiallista kiirettä ja tavoitellessaan korkeita kollektivisoimisprosentteja alkoivat perustaa kolhooseja pakollisessa järjestyksessä. Ei ole ihme, että tällaisen „politiikan“ kielteisiä tuloksia ei tarvinnut kauan odottaa. Äkkipikaa syntyneet kolhoosit alkoivat huveta yhtä pian kuin ne olivat synty-

neetkin, ja osa talonpoikaistoa, joka vielä eilen oli suhtautunut kolhooseihin suurella luottamuksella, alkoi kääntyä niistä pois.

Tämä on ensimmäinen ja perusvirhe kolhoosiliikkeessä.

Lenin sanoo kolhoosirakennustyön vapaaehtoisuudesta:

„Nyt on tehtävänämmä siirtyä maan yhteismuokkaukseen, siirtyä yhteiseen suurtalouteen. Mutta mitään pakoitusta ei Neuvostovallan taholta voi olla; mikään laki ei siihen pakoita. Maatalouskommuni perustetaan vapaaehtoisesti, siirtyminen maiden yhteismuokkaukseen voi olla vain vapaaehtoinen, vähintäkään pakoitusta ei tässä suhteessa työläis- ja talonpoikaishallituksen taholta voi olla eikä laki sitä salli. Jos joku teistä huomaa sellaista pakoitusta, täytyy teidän tietää, että se on väärinkäytöstä, että se on lain rikkomista, jonka me koetamme oikaista kaikin voimin ja tulemme oikaisemaan“* (XXIV osa, s. 43).

Edelleen:

„Vain siinä tapauksessa, että meidän onnistuu käytännössä osoittaa talonpojille maan yhteisen, kollektiivisen, osuustoiminnallisen, arttelina viljelemisen edut, ainoastaan siinä tapauksessa, että meidän onnistuu osuustoiminnallisten ja arttelitalouksien avulla auttaa talonpoikaa, vain silloin valtiovaltaa käsissään pitävä työväenluokka saa todella todistetuksi talonpojalle olevansa oikeassa ja todella vetää pysyvästi ja todenteolla puolelleen monimiljoonaisen talonpoikaisjoukon. Siksi kaikenlaisilla maanviljelyksen osuustoiminnallista ja arttelimuotoa edistäville yrityksillä on arvaamattoman suuri merkitys. Meillä on miljoonia hajallaan olevia, maaseudun syrjäkulmille siroteltuja yksityisiä talouksia... Vasta sitten, kun käytännössä ja talonpojille läheisen kokemuksen pohjalla tulee todistetuksi, että siirtyminen osuustoiminnalliseen ja artteliviljelykseen on tarpeellinen ja mahdollinen, vasta silloin meillä on oikeus sanoa, että sellaisessa suun-

* Alleviivaus minun. J. St.

nattomassa talonpoikaismaassa kuin Venäjällä on otettu vakava askel eteenpäin sosialistisen maanviljelyksen alalla“* (XXIV osa, s. 579—580).

Lopuksi vielä yksi kohta Leninin teoksista:

„Edistäessään keskitalonpoikien kaikenlaisia osuuskuntia ja myöskin maatalouskommuuneja Neuvostovallan edustajat eivät saa niitä perustettaessa sallia vähäisintäkään pakoitusta. Vain ne yhtymät ovat arvokkaita, jotka talonpojat itse ovat vapaasta aloitteestaan perustaneet ja joiden edullisuuden he ovat koetelleet käytännössä. Liiallinen hätiköinti tässä asiassa on vahingollista, sillä se on vain omiaan vahvistamaan keskitalonpoikaiston ennakkoluuloja uutuuksia vastaan. Ne Neuvostovallan edustajat, jotka uskaltavat käyttää ei ainoastaan välitöntä, vaan vaikkapa vain välillistäkin pakoitusta tarkoituksella saada talonpojat liittymään kommuuneihin, on saatettava mitä ankarimpaan vastuuseen ja syrjäytettävä työstä maaseudulla“* (XXIV osa, s. 174).

Lienee selvä.

Tuskinpa tarvitsee todistella, että puolue tulee toteuttamaan näitä Leninin ohjeita kaikella ankaruudella.

2) On rikottu sitä Leninin periaatetta, että on otettava huomioon olosuhteiden erilaisuus Neuvostoliiton eri alueilla kolhoosirakennustyön suhteen. On unohdettu, että Neuvostoliitossa on mitä erilaisimpia alueita erilaisine talousmuotoineen ja kulttuuritasoineen. On unohdettu, että näiden alueiden joukossa on kehittyneitä, keskinkertaisia ja takapajuisia alueita. On unohdettu, että kolhoosiliikkeen vauhti ja kolhoosirakennustyön menetelmät eivät voi olla yhtäläiset näillä alueilla, jotka eivät ole läheskään yhtäläiset.

* Alleviivaus minun. J. St.

„Olisi virhe“, sanoo Lenin, „jos me yksinkertaisesti vain jäljentäisimme saman kaavan mukaan dekreettejä Venäjän kaikille alueille, jos bolshevikki-kommunistit, neuvostotoimihenkilöt Ukrainassa ja Donilla alkaisivat ylimalkaisesti, summakaupalla ulottaa niitä muille alueille“... sillä „me emme missään tapauksessa sido itseämme yhtäläiseen kaavaan, emme päätä kerta kaikkiaan, että meidän kokemuksemme, Keski-Venäjän kokemus, voidaan kokonaisuudessaan siirtää kaikkiin reunamaihin“ (XXIV osa, s. 125—126).

Lenin sanoo edelleen, että:

„Keski-Venäjän, Ukrainan ja Siperian kaavallistaminen, alistaminen samaan määrättyyn kaavaan olisi mitä suurinta tyhmyyttä“ (XXVI osa, s. 243).

Lopuksi Lenin velvoittaa Kaukaasian kommunisteja, että he

„ymmärtäisivät asemansa, tasavaltojensa aseman erikoisuudet eroitukseksi Venäjän Sosialistisen Federatiivisen Neuvostotasavallan asemasta ja olosuhteista, ymmärtäisivät, että ei ole jäljennettävä meidän taktiikkaamme, vaan muotoiltava sitä harkiten konkreettisten olosuhteiden erilaisuuden mukaan“ (XXVI osa, s. 191).

Lienee selvä.

Näiden Leninin ohjeiden mukaan on puolueemme Keskuskomitea päätöksessään „Kollektivisoinnin vauhdista“ (kts. „Pravdaa“ tammikuun 6 päivältä 1930³⁵) jakanut Neuvostoliiton alueet kollektivisoinnin vauhdin kannalta katsoen kolmeen ryhmään, joista Pohjois-Kaukaasia, Keski-Volga ja Ala-Volga voivat pääpiirteissään päättää kollektivisoinnin vuoden 1931 keväällä, toiset vilja-alueet (Ukraina, Keskinen mustanmullan alue, Siperia, Urali, Kazakhstan j.n.e.) voivat päättää sen pääpiirteissään vuoden 1932 keväällä

ja muut alueet voivat pitkittää kollektivisointia viisivuotiskauden loppuun, s.o. vuoteen 1933 asti.

Mutta miten on käynyt todellisuudessa? Osoittautuu, että jotkut toverimme, kolhoosiliikkeen ensi menestyksistä huumaantuneina, ovat onnellisesti unohtaneet sekä Leninin ohjeet että Keskuskomitean päätöksen. Moskovan alue, tavoitellessaan kuumeisesti paisutettuja kollektivisoimisnumeroita, alkoi suunnata työntekijöitään kollektivisoinnin loppuunsaorittamiseen vuoden 1930 keväällä, vaikka sen käytettävänä oli kokonaista kolme vuotta (vuoden 1932 loppuun). Keskinen mustanmullan alue, joka ei halunnut „jääädä muista jälkeen“, alkoi suunnata työntekijöitään kollektivisoinnin loppuunsaorittamiseen vuoden 1930 ensi puoliskolla, vaikka sen käytettävänä oli vähintään kaksi vuotta (vuoden 1931 loppuun). Ja takakaukaasiaiset sekä turkestanilaiset, haluten innoissaan „saavuttaa ja sivuuttaa“ etumaiset alueet, alkoivat pyrkiä kollektivisoinnin päättämiseen „mitä lyhimässä ajassa“, vaikka heillä oli käytettävissään kokonaista neljä vuotta (vuoden 1933 loppuun).

On ymmärrettävää, että kollektivisointi-„vauhdin“ ollessa näin hätäistä oli kolhoosiliikkeeseen vähemmän valmistautuneiden alueiden, jotka innoissaan tahtivat „sivuuttaa“ paremmin valmistautuneet alueet, pakko panna käyntiin voimakas hallinnollinen painostus yrittäessään korvata kolhoosiliikkeen nopean vauhdin puuttuvat tekijät omalla hallinnollisella innollaan. Tulokset ovat tunnetut. Kaikille on tunnettua se sekaannus, mikä näillä alueilla syntyi ja mitä sitten piti selvitellä siten, että Keskuskomitea puuttui asiaan.

Tämä on toinen virhe kolhoosiliikkeessä.

3) Kolhoosirakennustyössä on rikottu sitä Leninin periaatetta, että ei saa hypätä liikkeen keskeneräisten muotojen yli. On rikottu sitä Leninin periaatetta, että ei saa kiiruhtaa joukkojen kehityksen edelle, ei saa määrällillä dekreeteillä joukkojen liikettä, ei saa irtaantua joukoista, vaan on kuljettava yhdessä joukkojen kanssa ja vietävä niitä eteenpäin, lähentäen niitä meidän tunnuksiimme ja helpottaen niitä oman kokemuksensa perusteella vakuuttumaan siitä, että meidän tunnuksemme ovat oikeat.

„Kun Pietarin proletariaatti ja Pietarin varuskunnan sotilaat ottivat käsiinsä vallan“, sanoo Lenin, „niin he tiesivät varsin hyvin, että rakennustyö maaseudulla kohtaa suuria vaikeuksia, että tässä täytyy kulkea asteittaisemmin, että olisi mitä suurinta tyhmyyttä yrittää dekreeteillä, lakisäädöksillä saattaa voimaan maan yhteismuokkausta, että siihen voisi lähteä mitätön määrä tietoisia talonpoikia, mutta talonpoikien valtava enemmistö ei asettaisi tätä tehtävää. Ja tämän vuoksi me rajoituimme siihen, mikä oli ehdottomasti välttämätöntä vallankumouksen kehityksen etujen kannalta: ei saa missään tapauksessa kiirehtiä joukkojen kehityksen edelle, vaan on odotettava, kunnes näiden joukkojen omasta kokemuksesta, niiden omasta taistelusta kasvaa liike eteenpäin“ * (XXIII osa, s. 252).

Lähtien näistä Leninin ohjeista Keskuskomitea selitti tunnetussa päätöksessään „Kollektivisoinnin vauhdista“ (kts. „Pravda“ tammik. 6 pltä 1930), että

a) kolhoosiliikkeen päämuoto tällä hetkellä on maatalousartteli, että

b) tämän vuoksi on välttämätöntä laatia mallisäännöt maatalousarttelille, kolhoosiliikkeen päämuodolle, että

* Alleviivaus minun. J. St.

c) käytännöllisessä työssämme ei saa sallia kolhoosiliikkeen „määräilemistä dekreeteillä“ ylhäältäkin eikä „kollektivisoimisleikkiä“.

Tämä merkitsee, että meidän on nyt suuntauduttava ei kommuuniin, vaan maatalousartteliin kolhoosirakennustyön päämuotona, että ei saa sallia hypäämistä maatalousarttelin yli kommuuniin, että talonpoikien joukkoliikettä kolhooseihin ei saa vaihtaa kolhoosien „dekreeteillä määräilemiseen“, „kolhoosileikkiin“.

Lienee selvä.

Mutta miten kävi todellisuudessa? Osoittautui, että jotkut tovereistamme, huumaantuneina kolhoosiliikkeen ensimmäisistä menestyksistä, olivat onnellisesti unohtaneet sekä Leninin ohjeet että Keskuskomitean päätökset. Sen sijaan, että olisivat järjestäneet joukkoliikettä maatalousarttelin puolesta, nämä toverit alkoivat „siirtää“ yksilötalonpoikia suoraan kommuunin sääntöjen alaisiksi. Liikkeen arttelimuodon varmistamisen asemesta alettiin pakollisessa järjestyksessä „yhteistää“ pientä karjaa, siipikarjaa, kotitarpeiksi pidettyä maitokarjaa, asuinrakennuksia.

Tämän leniniläiselle sallimattoman hätiköimisen tulokset ovat nyt kaikille tunnetut. Kestäviä kommuuneja ei tietenkään yleensä saatu muodostetuksi. Mutta sen sijaan on päästetty luisumaan käsistä monia maatalousartteleja. On tosin jäänyt jällelle „hyviä“ päätöslausemia. Mutta mitä hyötyä niistä on?

Tämä on kolmas virhe kolhoosiliikkeessä.

Kolmas kysymys. Miten nämä virheet saattoivat syntyä ja miten puolueen on ne oikaistava?

Vastaus. Ne syntyivät meidän kolhoosiliikkeen alalla saavuttamiemme nopeiden menestysten pohjalla. Menestys panee joskus pään pyörälle. Se synnyttää useasti liiallista omahyväisyyttä ja ylvästelyä. Näin voi erikoisen helposti sattua vallassa olevan puolueen edustajille. Varsinkin sellaisen kuin meidän puolueemme, jonka voima ja arvovalta ovat melkein mittaamattomat. Tässä ovat täysin mahdollisia kommunistisen pöyhkeyden ilmaukset, jota vastaan Lenin taisteli kiivaasti. Tässä on täysin mahdollista usko dekreetin, päätöslauselman, määräyksen kaikkivoipaisuuteen. Tässä on täysin realinen se vaara, että puolueen vallankumoukselliset toimenpiteet muuttuvat äärettömän maamme jossakin kolkassa tyhjäksi virkavaltaiseksi dekreeteillä määräämiseksi puolueen erinäisten edustajain taholta. En tarkoita ainoastaan paikallisia toimihenkilöitä, vaan myöskin erinäisiä alueiden toimihenkilöitä, myöskin erinäisiä Keskuskomitean jäseniäkin.

„Kommunistinen pöyhkeys“, sanoo Lenin, „merkitsee, että henkilö, joka on kommunistisessa puolueessa eikä ole vielä tullut puhdistetuksi siitä pois, kuvittelee voivansa ratkaista kaikki tehtävänsä kommunistisella dekreetoimisella“ (XXVII osa, s. 50—51).

Sellaisella pohjalla ovat syntyneet virheet kolhoosiliikkeessä, puolueen linjan vääristelyt kolhoosirakennustyössä.

Mitä vaaraa on näistä virheistä ja vääristelyistä, jos ne jatkuvat vastedeskin, jos niitä ei lopeteta nopeasti ja täydellisesti?

Niistä on se vaara, että nämä virheet johtavat meidät suoraa päätä kolhoosiliikkeen maineen pilaami-

seen, epäsopuun keskitalonpojan kanssa, maalaisköyhälistön desorganisoimiseen, hämminkiin riveissämme, koko sosialistisen rakennustyömme heikkenemiseen, kulakiston palauttamiseen.

Lyhyesti sanoen, nämä virheet pyrkivät sysäämään meidät pois tieltä, joka lujittaa liittoa talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa, tieltä, joka lujittaa proletariaatin diktatuuria, tielle, joka johtaa välien katkeamiseen näiden joukkojen kanssa ja proletariaatin diktatuurin horjuttamiseen.

Tämä vaara alkoi näkyä jo helmikuun toisella puoliskolla, juuri siihen samaan aikaan, jolloin osa tovereistamme, aikaisempien menestysten sokaisemana, kiiti täyttä laukkaa syrjään Leninin osoittamalta tieltä. Puolueen Keskuskomitea otti tämän vaaran huomioon ja puuttui viivyttelämästä asiaan antaen Stalinin tehtäväksi varoittaa liiaksi innostuneita tovereita erikoisessa kirjoituksessa kolhoosiliikkeestä. Jotkut luulevat, että kirjoitus „Menestys panee pään pyörälle“ on Stalinin henkilökohtaisen aloitteen tulos. Se on tietenkin joutavaa puhetta. Keskuskomitea ei meillä ole sitä varten, että tällaisessa asiassa voitaisiin sallia kenenkään yksityisen aloitteita. Se oli Keskuskomitean suorittamaa syvyytiedustelua. Ja kun selvisi virheiden syvyys ja laajuus, ei Keskuskomitea vitkastellut antaessaan iskun näille virheille arvovaltansa koko voimalla julkaisemalla kuulun päätöksensä maaliskuun 15 pltä 1930.

On vaikeaa saada pysähtymään kesken hurjaa juoksua ja kääntää oikealle tielle henkilöitä, jotka ovat kiitämässä suinpäin kuilua kohti. Mutta meidän Keskuskomiteamme sanotaankin juuri siksi Leninin

puolueen Keskuskomiteaksi, että se osaa voittaa pahempiakin vaikeuksia. Ja se on jo voittanut nämä vaikeudet pääpiirteissään.

Sellaisissa tapauksissa on puolueen kokonaisten joukko-osastojen vaikeaa pysäyttää juoksuaan, kääntyä ajoissa oikealle tielle ja järjestää rivinsä uudelleen toiminnan kulussa. Mutta meidän puoluettamme sanotaankin juuri sen vuoksi Leninin puolueeksi, että se on riittävän joustava voittaakseen tällaiset vaikeudet. Ja se on jo voittanut nämä vaikeudet pääpiirteis-
sään.

Pääasia tässä on se, että on miehuullisuutta tunnustaa virheensä ja löytää itsestään voimaa näiden virheiden likvidoimiseen mahdollisimman lyhyessä ajassa. Virheiden tunnustamisen pelko äskeisten menestysten aiheuttaman huumauksen jälkeen, itsekritiikin pelko, haluttomuus korjata virheet nopeasti ja päättävästi,— se on päävaikeus. Tarvitsee vain voittaa tämä vaikeus, tarvitsee vain heittää pois paisutetut numerotehtävät ja kansliamais-byrokraattinen maksimalismi, tarvitsee vain siirtää huomionsa kolhoosien organisaattorista ja taloudellista rakennustyötä koskeviin tehtäviin, niin virheistä ei jää jälkeäkään. Ei ole mitään syytä epäilyyn, etteikö puolue olisi jo pääpiirteissään voittanut tätä vaarallista vaikeutta.

„Kaikki vallankumoukselliset puolueet“, sanoo Lenin, „jotka tähän asti ovat tuhoutuneet, ovat tuhoutuneet siitä syystä, että tulivat pöyhkeiksi eivätkä kyenneet näkemään, missä on niiden voima, pelkäsivät puhua heikkouksistaan. Mutta me emme tuhoudu, sillä me emme pelkää puhua heikkouksistamme ja opimme voittamaan heikkoudet“ * (XXVII osa, s. 260—261).

* Alleviivaus minun. J. St.

Näitä Leninin sanoja ei saa unohtaa.

Neljäs kysymys. Eikö taistelu puoluelinjan vääristelyjä vastaan ole taaksepäin kulkemista, perääntymistä?

Vastaus. Ei tietenkään! Perääntymisestä voivat tässä puhua vain henkilöt, jotka pitävät virheiden ja vääristelyjen jatkamista hyökkäyksenä, mutta taistelua virheitä vastaan — perääntymisenä. Hyökkäys virheiden ja vääristelyjen kasaamisen muodossa — on sekin „hyökkäystä“...

Olemme esittäneet maatalousarttelin kolhoosiliikkeen perusmuotona tällä hetkellä, julkaisten vastaavat mallisäännöt ohjeeksi kolhoosirakennustyölle. Peräännymmekö tästä? Emme tietenkään!

Olemme esittäneet työväenluokan ja maalaisköyhälistön sekä keskitalonpojan välisen tuotannollisen liittyöhteyden lujittamisen kolhoosiliikkeen perustana tällä hetkellä. Peräännymmekö tästä? Emme tietenkään!

Olemme esittäneet tunnuksen kulakiston luokkana likvidoimisesta päätunnuksena käytännöllisessä työsämme maaseudulla tällä hetkellä. Peräännymmekö tästä? Emme tietenkään!

Otimme jo tammikuussa 1930 määrätyn vauhdin Neuvostoliiton maatalouden kollektivisoimisessa jakaen Neuvostoliiton alueet määrättyihin ryhmiin ja osoittaen kullekin ryhmälle oman erikoisen vauhtinsa. Peräännymmekö tästä? Emme tietenkään!

Missä tässä on puolueen „perääntyminen“?

Me tahdomme, että henkilöt, jotka ovat tehneet virheitä ja vääristelyjä, perääntyvät virheistään. Me tahdomme, että tomppelit perääntyvät tomppelimai-

suudestaan leninismien asemille. Me tahdomme tätä, sillä vain tällä ehdolla voidaan jatkaa **todellista** hyökkäystä luokkavihollisiamme vastaan. Merkitseekö se, että me otamme siten askeleen taaksepäin? Ei tietenkään! Se merkitsee vain sitä, että me tahdomme käydä **oikeaa** hyökkäystä emmekä tomppelimaista hyökkäysleikkiä.

Eikö ole selvää, että vain houkkiot ja „vasemmistolaiset“ äkkijyrkät voivat pitää perääntymisenä tällaista puolueen kantaa?

Henkilöt, jotka jaarittelevat perääntymisestä, eivät ymmärrä ainakaan kahta asiaa.

a) He eivät tunne hyökkäyksen lakeja. He eivät käsitä, että hyökkäys **ilman** vallattujen asemien **varmistamista** on epäonnistumaan tuomittu hyökkäys.

Milloin voi hyökkäys olla menestyksellinen esimerkiksi sotilaallisella alalla? Silloin, kun ei tyydytä vain umpimähkäiseen etenemiseen, vaan pyritään samalla **varmistamaan** vallatut asemat, **ryhmittämään** voimansa **uudelleen** muuttunutta tilannetta vastaavasti, **tuomaan** huoltoportaat ja reservit lähemmäksi **rintamaa**. Miksi tämä kaikki on tarpeen? Siksi, että saataisiin takeet yllätysten varalta, että voitaisiin likvidoida erilliset rintamamurrot, joilta yksikään hyökkäys ei ole taattu, ja valmisteltaisiin siten vihollisen täydellistä tuhoamista. Puolan sotajoukkojen virhe vuonna 1920, jos otetaan vain asian sotilaallinen puoli, oli siinä, että ne eivät piitanneet tästä säännöstä. Tämä muun muassa selittääkin sen, että niiden, vyöryttyään päätäpahkaa Kieviin saakka, oli sitten pakko samoin päätäpahkaa perääntyä Varsovaan asti.

Neuvostojoukkojen virhe vuonna 1920, jos taaskin otetaan vain asian sotilaallinen puoli, oli siinä, että hyökkäyksessään Varsovaan ne toistivat puolalaisten virheen.

Samaa on sanottava hyökkäyksen laeista luokka-taistelun rintamalla. Menestyksellistä hyökkäystä luokkavihollisten hävittämiseksi ei voida suorittaa, **ellei varmisteta** vallattuja asemia, **ellei ryhmitetä** voimia **uudelleen**, **ellei** turvata rintamaa **reserveillä**, **tuoda huoltoportaita** lähemmäksi rintamaa j.n.e.

Koko juttu on siinä, että **tomppelit** eivät ymmärrä hyökkäyksen lakeja. Koko juttu on siinä, että puolue ymmärtää ja toteuttaa niitä.

b) He eivät **käsitä** hyökkäyksen luokkaluonnetta. Huudetaan hyökkäyksestä. Mutta hyökkäys **mitä** luokkaa vastaan ja **minkä** luokan kanssa liitossa? Me suoritamme hyökkäystä maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan liitossa keskitalonpojan kanssa, sillä vain sellainen hyökkäys voi tuottaa meille voiton. Mutta miten olla, jos hyökkäys puolueen joidenkin joukko-osastojen innostuksen puuskassa alkaa luisua pois oikealta tieltä ja **kääntää** kärkensä liittolaistamme, keskitalonpoikaa vastaan? Onkohan meille tarpeen **kaikenlainen** hyökkäys eikä hyökkäys jotakin määrättyä luokkaa vastaan liitossa jonkin määrätyn luokan kanssa? Kuvittelihan Don Quijotekin tuulimyllyä vastaan **hyökätessään**, että hän hyökkää vihollisia vastaan. Mutta tunnettua kuitenkin on, että hän loukkasi **otsansa** tässä luvalla sanoen hyökkäyksessä.

Don Quijoten laakerit eivät nähtävästi suo unirauhaa meidän „vasemmistolaisille“ äkkijyrkillemme.

Viides kysymys. Mikä meillä on päävaara, oikeistovaiko „vasemmisto“-vaara?

Vastaus. Päävaara meillä on nyt oikeistovaara. Oikeistovaara on meillä ollut ja on edelleenkin päävaara.

Eikö tämä väite ole ristiriidassa sen Keskuskomitean päätöksessä maaliskuun 15 pltä 1930 esitetyn tunnetun teesin kanssa, että „vasemmistolaisten“ äkkijyrkkien virheet ja vääristelyt ovat nyt kolhoosiliikkeen pahin jarru? Ei, ei ole ristiriidassa. Asia on niin, että „vasemmistolaisten“ äkkijyrkkien virheet kolhoosiliikkeessä ovat sellaisia virheitä, jotka luovat suotuisan tilanteen oikeistopoikkeaman voimistumiselle ja lujittumiselle puolueessa. Miksi? Siksi, että nämä virheet esittävät puolueen linjan nurinkurisessa valossa, — ne siis helpottavat puolueen arvon alentamista, — helpottavat siis oikeistoinesten taistelua puolueen johtoa vastaan. Puoluejohdon arvon alentaminen on juuri se alkeellinen maaperä, jolla oikeistouklonistien taistelu puoluetta vastaan voi vain tapahtuakin. Tämän maaperän antavat oikeistouklonisteille „vasemmistolaiset“ äkkijyrkät, heidän virheensä ja vääristelynsä. Siksi on, jotta voitaisiin menestyksellä taistella oikeistopportunistia vastaan, voitettava „vasemmisto“-opportunistien virheet. „Vasemmistolaiset“ äkkijyrkät ovat objektiivisesti oikeistouklonistien liittolaisia.

Sellainen on omalaatuinen yhteys „vasemmisto“-opportunistien ja oikeistopoikkeaman välillä.

Tällä yhteydellä onkin selitettävä se tosiasia, että jotkut „vasemmistolaiset“ puhelevat useasti blokista oikeistolaisten kanssa. Tällä on myöskin selitettävä se

omalaatuinen ilmiö, että „vasemmistolaisten“ eräs osa, joka vielä eilen „suoritti“ hurraa-hyökkäystä ja yritti kollektivisoida Neuvostoliiton joissain parissa kolmessa viikossa, lankeaa tänään passiivisuuteen, masentuu ja luovuttaa onnellisesti taistelukentän oikeistouklonisteille pitäen siten suuntaa todelliseen perääntymiseen (ilman lainausmerkkejä!) kulakiston edessä.

Nykyhetken erikoisuus on siinä, että taistelu „vasemmistolaisten“ äkkijyrkkien virheitä vastaan on meillä oikeisto-oppotunismia vastaan käytävän menestyksellisen taistelun ehto ja omalaatuinen muoto.

Kuudes kysymys. Miten on arvioitava talonpoikien erään osan virtaamista pois kolhooseista?

Vastaus. Talonpoikien erään osan pois virtaaminen merkitsee sitä, että meillä on viime aikoina syntynyt joku määrä heikkoja kolhooseja, jotka nyt puhdistuvat horjuvista aineksista. Se merkitsee, että näennäiset kolhoosit katoavat, vankat säilyvät ja tulevat lujittumaan. Olen sitä mieltä, että se on täysin normaali ilmiö. Jotkut toverit lankeavat tästä epätoivoon, joutuvat pakokauhun valtaan ja tarrautuvat kiihkeästi paisuteltuihin kollektivisoimisprosentteihin. Toiset ovat vahingoniloisia ja ennustavat kolhoosiliikkeen „myttyynmenoa“. Kummatkin erehtyvät pahasti. Kummatkin ovat kaukana kolhoosiliikkeen olemuksen marxilaisesta käsittämisestä.

Kolhooseista eroavat ennen kaikkea niin sanotut kuolleet sielut. Eikä se ole edes eroamista, vaan tyhjyyden toteamista. Tarvitsemme me kuolleita sieluja? Emme tietenkään. Olen sitä mieltä, että pohjoiskaukaasialaiset ja ukrainalaiset menettelevät

aivan oikein, kun hajoittavat ne kolhoosit, jotka ovat muodostuneet kuolleista sieluista, ja perustavat todella eläviä ja todella kestäviä kolhooseja. Siitä kolhoosiliike vain hyötyy.

Toiseksi eroavat vieraat ainekset, jotka ovat suoraan vihamielisiä meidän asiallemme. On selvää, että mitä pikemmin sellaiset ainekset tulevat ulos heite-tyiksi, sitä parempi kolhoosiliikkeelle.

Vihdoin eroavat horjuvat ainekset, joita ei voida sanoa vieraksi aineksiksi eikä kuolleiksi sieluiksi. Ne ovat juuri niitä talonpoikia, joita emme vielä tänään ole kenneet saamaan vakuuttuneiksi asiamme oikeudesta, mutta jotka me varmasti saamme siitä vakuuttuneiksi huomenna. Sellaisten talonpoikien eroaminen merkitsee tuntuva, vaikkakin väliaikaista menetystä kolhoosiliikkeelle. Sen takia on nyt taistelu kolhoosien horjuvista aineksista yksi kolhoosiliikkeen välttämättömmimpiä tehtäviä.

Talonpoikain erään osan poisvirtaaminen kolhooseista ei siis ole yksinomaan kielteinen ilmiö. Osoittautuu, että sikäli kuin tämä poisvirtaaminen vapauttaa kolhoosit kuolleista sieluista ja suorastaan vieraista aineksista, se merkitsee hyväatekevää kolhoosien tervehtymis- ja lujittumisprosessia.

Kuukausi sitten laskettiin, että vilja-alueilla on kollektivisoitu yli 60 prosenttia. Nyt on selvää, että jos tarkoitetaan todellisia ja jotenkin kestäviä kolhooseja, niin tämä numero on ilmeisesti ollut liioiteltu. Jos kolhoosiliike, talonpoikain erään osan virrattua pois, pysyy 40 prosentissa vilja-alueilla, — mikä on varmasti toteutettavissa, — niin se on mitä

suurin kolhoosiliikkeen saavutus tällä hetkellä. Otan keskimääräisen numeron vilja-alueilta, hyvin tietäen, että meillä on yksityisiä yleisen kollektivisoinnin alueita, joissa on kollektivisoitu 80—90 prosenttia. 40 prosentin kollektivisointi vilja-alueilla merkitsee sitä, että olemme kyenneet täyttämään kollektivisoinnin alkuperäisen viisivuotissuunnitelman **kaksinkertaisesti** vuoden 1930 kevääseen mennessä.

Kenellä on rohkeutta kieltää tämän Neuvostoliiton sosialistisen kehityksen **historiallisen** saavutuksen **ratkaisevaa** luonnetta?

Seitsemäs kysymys. Menettelevätkö horjuvat talonpojat hyvin, kun eroavat kolhooseista?

Vastaus. Ei, he menettelevät huonosti. Erotessaan kolhooseista he toimivat omia etujaan vastaan, sillä vain kolhoosit tarjoavat talonpojille vapautumisen puutteesta ja pimeydestä. Erotessaan kolhooseista he saattavat itsensä huonompaan asemaan, sillä he jättävät itsensä ilman niitä helpotuksia ja etuja, joita Neuvostovalta antaa kolhooseille. Kolhooseissa tapahtuvat virheet ja vääristelyt eivät ole peruste eroamiselle. Virheet täytyy korjata yhteisvoimin ja jäädä kolhoosiin. Ne on sitäkin helpompi korjata, kun Neuvostovalta tulee kaikin voimin taistelemaan niitä vastaan.

Lenin sanoo:

„Pientalouden systeemi tavaratuotannon vallitessa ei kykene vapauttamaan ihmiskuntaa joukkojen kurjuudesta ja niiden sortamisesta“ (XX osa, s. 122).

Lenin sanoo:

„Pientaloudella ei päästä puutteesta“ (XXIV osa, s. 540).

Lenin sanoo:

„Jos me tulemme vanhaan tapaan pysymään pienissä talouksissa, vaikkapa vapaina kansalaisinakin vapaalla maalla, niin meitä uhkaa kuitenkin väistämätön tuho“ (XX osa, s. 417).

Lenin sanoo:

„Vain yhteisen, arttelityön, osuustoiminnallisen työn avulla voidaan päästä pois siitä umpikujasta, johon imperialistinen sota on meidät ajanut“ (XXIV osa, s. 537).

Lenin sanoo:

„On siirryttävä yhteisviljelyyn suurissa mallitalouksissa“, sillä „ilman sitä ei voida päästä siitä taloudellisesta rappiutilasta, siitä suorastaan epätoivoisesta tilasta, missä Venäjä on“ (XX osa, s. 418).

Mitä tämä kaikki merkitsee?

Se merkitsee, että kolhoosit ovat ainoa keino, joka tarjoaa talonpojille pääsyn pois puutteesta ja pimeydestä.

On selvää, että erotessaan kolhooseista talonpojat menettelevät väärin.

Lenin sanoo:

„Neuvostovallan koko toiminnasta te kaikki tietysti tiedätte, kuinka suunnattoman merkityksen me annamme kommuuneille, artteleille ja yleensä kaikille sellaisille järjestöille, jotka tähtäävät pienen, yksilöllisen talonpoikaistalouden muuttamiseen yhteiskunnalliseksi taloudeksi, osuuskunnalliseksi eli arttelitaloudeksi, ja tämän muuttamisen asteittaiseen edistämiseen“ * (XXIV osa, s. 579).

Lenin sanoo:

„Neuvostovalta on antanut suoranaisen etuoikeuden kommuuneille ja osuuskunnille, asettaen ne ensi tilalle“ * (XXIII osa, s. 399).

* Alleviivaus minun. J. St.

Mitä tämä merkitsee?

Se merkitsee, että Neuvostovalta tulee antamaan kolhooseille helpotuksia ja etuisuuksia yksilötalouksiin verrattuna. Se merkitsee, että se tulee antamaan kolhooseille helpotuksia sekä maan saannissa että koneiden, traktorien, siemenviljan y.m. hankkimisessa sekä verotuksen huojentamisessa että luoton myöntämisessä.

Miksi Neuvostovalta antaa kolhooseille helpotuksia ja etuisuuksia?

Siksi, että kolhoosit ovat ainoa keino talonpoikien vapauttamiseksi kurjuudesta.

Siksi, että avun antaminen kolhooseille etuisuuksien muodossa on kaikkein oikein avun muoto maalaisköyhälistölle ja keskitalonpojille.

Näinä päivinä on Neuvostovalta päättänyt vapauttaa veroista kahden vuoden ajaksi kolhoosien kaiken yhteistetyn työkarjan (hevokset, härät j.n.e.), kaikki lehmät, siat, lampaat ja siipikarjan, jotka ovat joko kolhoosien yhteistä omaisuutta tai kolhoositalonpoikien henkilökohtaista omaisuutta.

Sitä paitsi Neuvostovalta on päättänyt lykätä vuoden loppuun asti kolhoosien jäsenten luottovelkojen maksun sekä peruuttaa kaikki sakot ja oikeuden päätöksellä määrätyt maksut, jotka ennen huhtikuun 1 päivää on määrätty kolhooseihin liittyneiden talonpoikien suoritettaviksi.

Se on vihdoin päättänyt ehdottomasti toteuttaa 500 miljoonan ruplan luoton antamisen kuluvana vuonna kolhooseille.

Nämä helpotukset tulevat kolhoositalonpoikien avuksi. Nämä helpotukset tulevat niiden kolhoositalonpoikien avuksi, jotka ovat jaksaneet vastustaa

poisvirtaamista, jotka ovat karaistuneet taistelussa kolhoosien vihollisia vastaan ja jotka ovat suojanneet kolhoosit ja pitäneet käsissään kolhoosiliikkeen suuren lipun. Nämä helpotukset tulevat niiden köyhien ja keskivarakkaiden kolhoosilaisten avuksi, jotka muodostavat nyt kolhoosiemme ydinjoukon, jotka lujittavat kolhoosimme ja antavat niille muodon ja jotka voittavat sosialismin puolelle miljoonat talonpojat. Nämä helpotukset tulevat niiden kolhoositalonpoikien avuksi, jotka nyt muodostavat kolhoosien kantajoukot ja jotka täysin ansaitsevat sen, että heitä kutsutaan kolhoosiliikkeen sankareiksi.

Näitä helpotuksia eivät saa ne talonpojat, jotka ovat eronneet kolhooseista.

Eikö ole selvää, että talonpojat tekevät virheen erotessaan kolhooseista?

Eikö ole selvää, että vain palaamalla kolhooseihin he voivat hankkia itselleen nämä helpotukset?

Kahdeksas kysymys. Miten on meneteltävä kommuunien suhteen, eikö niitä ole laskettava hajalle?

Vastaus. Ei, niitä ei ole laskettava hajalle eikä siihen ole syytä. Tarkoitan todellisia kommuuneja eikä paperikommuuneja. Neuvostoliiton vilja-alueilla on monia erinomaisia kommuuneja, jotka ansaitsevat sen, että niitä edistetään ja tuetaan. Tarkoitan vanhoja kommuuneja, jotka ovat kestäneet koettelemusten vuodet ja karaistuneet taistelussa ja jotka täysin puolustavat paikkaansa. Niitä ei pidä laskea hajalle, vaan ne on muutettava arteileiksi.

Kommuunien muodostaminen ja hoitaminen on mutkikas ja vaikea tehtävä. Suuret ja kestävät kommuunit voivat toimia ja kehittyä vain sillä ehdolla,

että on olemassa kokeneita kaadereita ja koeteltuja johtajia. Häतिकöity siirtyminen arttelin säännöistä kommuunin sääntöihin voi vain vieroittaa talonpoikia kolhoosiliikkeestä. Siksi on tähän asiaan suhtauduttava erikoisen vakavasti ja ilman mitään hätiköintiä. Artteli on helpompi asia ja suurille talonpoikaisjoukoille helpommin käsitettävissä. Siksi on artteli tällä hetkellä kolhoosiliikkeen enimmäin levinnyt muoto. Vain sitä mukaa, kun maatalousarttelit vahvistuvat ja lujittuvat, voi muodostua maaperä talonpoikien joukkoliikkeelle kommuunia kohti. Mutta se ei tapahdu vielä pian. Siksi kommuuni, joka on korkeampi muoto, voi vasta tulevaisuudessa muodostua kolhoosiliikkeen perusrenkaaksi.

Yhdeksäs kysymys. Miten on meneteltävä kulakiston suhteen?

Vastaus. Tähän saakka olemme puhuneet keskitalonpojasta. Keskitalonpoika on työväenluokan liittolainen, ja meidän politiikkamme keskitalonpojan suhteen täytyy olla ystävyyspolitiikkaa. Toisin on asia kulakin suhteen. Kulakki on Neuvostovallan vihollinen. Hänen kanssaan ei meillä ole eikä voi olla rauhaa. Meidän politiikkamme kulakiston suhteen on sen luokkana likvidoimisen politiikkaa. Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että me voimme likvidoida sen yhdellä rupeamalla. Mutta se merkitsee sitä, että me tulemme toimimaan niin, että se tulee saarretuksi ja likvidoiduksi.

Lenin sanoo kulakista:

„Kulakit ovat kaikkein petomaisimpia, kaikkein törkeimpiä, kaikkein raaimpia riistäjiä, jotka muiden maiden historiassa ovat usein palauttaneet tilanherrojen, tsaarien, pappien ja kapitalistien

vallan. Kulakkeja on enemmän kuin tilanherroja ja kapitalisteja. Mutta sittenkin kulakit ovat vähemmistönä kansassa... Nämä verenimijät ovat rikastuneet sodan aikana kansan hädästä, he ovat kasanneet tuhansia ja satoja tuhansia ruplia rahaa korottamalla viljan ja muiden tuotteiden hintoja. Nämä hämähäkit ovat lihooneet sodan vuoksi häviöön joutuneiden talonpoikien kustannuksella, nälkää näkevien työläisten kustannuksella. Nämä iilimadot ovat juoneet työtätekevien verta, rikastuen sitä enemmän, mitä enemmän kaupunkien ja tehtaiden työläiset näkivät nälkää. Nämä vampyyrit ovat keränneet ja keräävät käsiinsä tilanherrojen maita, he orjuuttavat yhä uudelleen köyhiä talonpoikia“ (XXIII osa, s. 206—207).

Me siedimme näitä verenimijöitä, hämähäkkejä ja vampyyrejä toteuttaessamme niiden riistopyrkimysten rajoittamispolitiikkaa. Me siedimme niitä, sillä kulakkitalouden, kulakkien tuotannon tilalle emme voineet asettaa mitään muuta. Nyt on meillä mahdollisuus korvata yllin kyllin niiden talous kolhoosiemme ja neuvostotilojemme taloudella. Ei ole mitään syytä sietää enempää näitä hämähäkkejä ja verenimijöitä. Jos vielä siedettäisiin näitä hämähäkkejä ja verenimijöitä, jotka tekevät murhapolttoja kolhooseissa, murhaavat kolhoosien toimihenkilöitä ja yrittävät estää kylvöt, — niin se olisi samaa kuin toimia työläisten ja talonpoikien etuja vastaan.

Siksi on kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaa toteutettava kaikella sillä järkähtämättömyydellä ja johdonmukaisuudella, mihin vain bolshevikit pystyvät.

Kymmenes kysymys. Mikä on kolhoosien lähin käytännöllinen tehtävä?

Vastaus. Kolhoosien lähin käytännöllinen tehtävä on taistelu kylvöjen puolesta, taistelu kylvöalojen

mahdollisimman suuren laajentamisen puolesta, taistelu kylvöjen oikean järjestämisen puolesta.

Kylvötehtävän ympärille on nyt sovitettava kaikki muut kolhoosien tehtävät.

Kylvöjen järjestämistyötä palvelemaan on nyt alistettava kaikki muut työt kolhooseissa.

Tämä merkitsee, että kolhoosien ja niiden puolueeseen kuulumattoman aktiivijoukon kestävyyttä, kolhoosien johtajien ja niiden bolshevistisen ydinjoukon kykyjä tullaan tarkastamaan ei räiskyvien päätöslauselmien eikä suurisanaisten tervehdyspuheiden mukaan, vaan kylvöjen oikean järjestämisen elävän työn perusteella.

Mutta voidaksemme toteuttaa kunnialla tämän käytännöllisen tehtävän on kolhoosityöntekijäin huomio käännettävä kolhoosirakennustyön **taloudellisiin** kysymyksiin, kolhoosien sisäisen rakennustyön kysymyksiin.

Viime aikoihin asti on kolhoosityöntekijäin huomio keskittynyt suurten kollektivisoimisnumeroiden tavoitteluun, eikä ole tahdottu nähdä eroa todellisen kollektivisoinnin ja paperikollektivisoinnin välillä. Nyt on tämä numeroihin hurmaantuminen heitettävä tiehensä. Nyt on työntekijäin huomio keskitettävä kolhoosien **lujittamiseen**, organisatooristen **muotojen antamiseen** kolhooseille ja asiallisen työn **järjestämiseen** kolhooseissa.

Viime aikoihin asti on kolhoosityöntekijäin huomio ollut keskitetty suurten kolhoosiyksikköjen järjestämiseen, niin sanottujen „jättiläisten“ järjestämiseen, jotka „jättiläiset“ usein muuttuivat suunnattomiksi paperi- ja komendanttivirastoiksi, joilta puuttuivat

taloudelliset juuret kylissä. Näön vuoksi tehty työ on siis niellyt asiallisen työn. Nyt on tuo näennäiseen puoleen innostuminen heitettävä pois. Nyt on toimihenkilöiden huomio keskitettävä kolhoosien organisaatiois-taloudelliseen työhön kylissä. Kun tämä työ antaa asiaankuuluvia tuloksia, niin „jättiläiset“ ilmaantuvat itsestään.

Viime aikoihin asti on keskitalonpoikien vetämiin johtavaan työhön kolhooseissa kiinnitetty vähän huomiota. Mutta keskitalonpoikien joukossa on erinomaisia isäntiä, joista voisi tulla mainioita talousmiehiä kolhoosien rakennustyössä. Nyt on tämä epäkohta työssämme poistettava. Tehtävä on nyt siinä, että johtavaan työhön kolhooseissa vedetään parhaat voimat keskitalonpojista ja annetaan heidän panna kykynsä liikkeelle tässä työssä.

Viime aikoihin saakka ei ole kiinnitetty riittävää huomiota työhön talonpoikaisnaisten keskuudessa. Kulunut aika on näyttänyt, että työ talonpoikaisnaisten keskuudessa on työmme heikoin kohta. Nyt on tämä puutteellisuus poistettava päättäväisesti ja lopullisesti.

Viime aikoihin asti ovat useiden seutujen kommunistit olleet sillä kannalla, että he voivat omin voimin ratkaista kaikki kolhoosirakennustyön tehtävät. Tällä kannalla ollen he eivät ole kiinnittäneet riittävää huomiota puolueeseen kuulumattomien henkilöiden vetämiseen vastuunalaiseen työhön kolhooseissa, puolueeseen kuulumattomien henkilöiden nostamiseen johtavaan työhön kolhooseissa, laajan puolueeseen kuulumattoman aktiivijoukon muodostamiseen kolhooseissa. Puolueemme historia on todistanut ja kulunut

kolhoosirakennustyön kausi jälleen osoittanut, että tällainen kanta on kerrassaan väärä. Jos kommunistit vetäytyisivät kuoreensa, erottaen itsensä seinällä puolueeseen kuulumattomista, niin he turmelisivat koko työn. Kun kommunistien on onnistunut hankkia itselleen mainetta taistelussa sosialismin puolesta ja kommunismin viholliset on lyöty, on tämä johtunut muun muassa siitä, että kommunistit ovat osanneet vetää mukaan parhaat voimat puolueeseen kuulumattomien keskuudesta, että he ovat osanneet ammentaa voimia puolueen ulkopuolella olevien laajojen kerrosten keskuudesta, että he ovat osanneet ympäröidä puolueensa laajalla puolueeseen kuulumattomalla aktiivilla. Nyt on tämä puutteellisuus puolueeseen kuulumattomien keskuudessa tekemässämme työssä poistettava päättäväisesti ja lopullisesti.

Näiden työmme puutteellisuuksien poistaminen, niiden hävittäminen juuriaan myöten, se juuri merkitseekin kolhoosien **taloudellisen** työn saattamista oikeille raiteille.

Siis:

1) Kylvöjen oikea järjestäminen — sellainen on tehtävä.

2) Huomion keskittäminen kolhoosiliikkeen taloudellisiin kysymyksiin — sellainen on keino, joka on välttämätön tämän tehtävän ratkaisemiseksi.

„Pravda“ № 92,
huhtikuun 3 p:nä 1930

Allekirjoitus: J. S t a l i n